

עתון החטיבה
גבעת ח"ם

עולמים

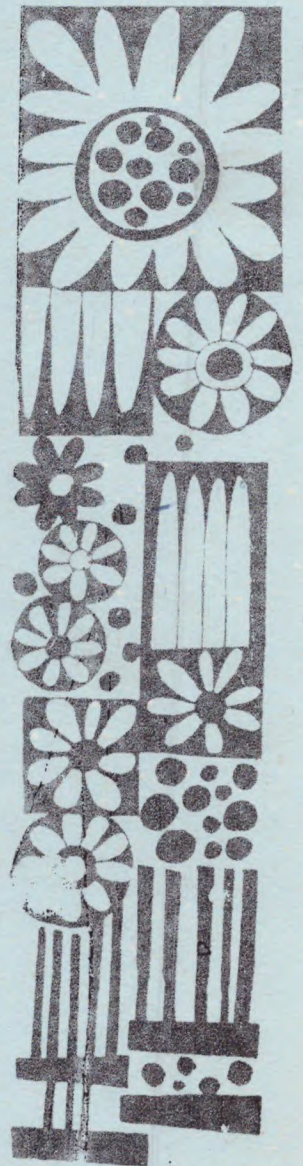
2 מאי 1965

ח ג

ניבים דוברים אלי: זרעינו
במענית לבב;
ויום יגיע והיינו
לשכלי זהב.

וילד רך יבוא אליך;
פרחי דגן לבד,
והלך דל במלי לוחיך;
רעבוננו ישבור.

חרש, חורש וזרע, זרע,
במענית הלב,
ובואו, בואו, זר ורע,
לחג קציר קרב.



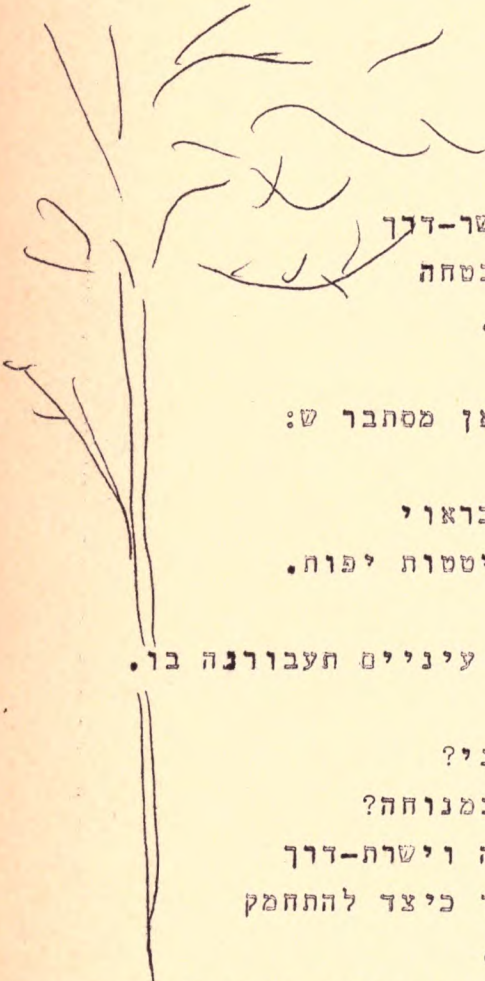


נגלית ונסתרת הליפות, ולא על הרוח הסתורית
 המנשבת בחלל העולם, ולא על התוגה הצובטת
 לה בלב. הפעם מוקדש מאמר המערכת למה שלא
 "נעשה כבר מזמן - קצת קיטור. כן, יוד-
 עים, אתם לא אוהבים קוטרים.", שיעשו מה שהם
 יכולים לעשות ולא ינדנדו על הנשמה. אף אחד
 לא מבקש מהם יותר מזה".

אבל, אחרי הכל, קצת התחשבות: רבונו-של
 עולם, אנחנו, האומללים בבני-אדם, אתם דנים

אותנו לשנת עבודת-פרך, כל ימינו. אנחנו מבליים בהתרוצצויות ובנדנודים,
 בשיכנועים והפצרות, ליכלוך-ניירות ושיכפול וכיו"ב בזיונות ועינויי נפש,
 האם לאחר כל אלה - אסור אפילו לקטר קצת?

באשר למסע היסורים הנקרא "הוצאת-רשימה-בכוח מידי-אדם-שאינו רוצה-
 ואינו יכול - ואין לו-בשום-אופן-זמן-לכתוב", בחרנו הפעם רק להביא לכם
 מכתב התנצלות והתחמקות, של אחת שנבחרה לקרבן ונפלה ברשת המארבים והנד-
 נודים ומציצת-הדם של צידי-הרשימות הטורפניים:
 "לכל העוסקים בהוצאתו לאור של "עלומים"
 (העתון הנפוץ ביותר בין תושבי "צריפים וירח")
 ובייחוד למנהלו האדמיניסטרטיבי
 שלום!



ככה זה-נטפלים לאדם שלו, תמים וישר-דרך
 ולא מרפים ממנו עד שיוצאת מפיו הבטחה
 מפורשת כי ישב ויכתוב לעתון הנ"ל.
 ... אבל (וכאן שימו-לב היטב):

- א. הוא אדם עסוק נורא (!) ומכאן מסתבר ש:
- ב. אין לו טיפת זמן.
- ג. הוא לא יודע בכלל להתבטא כראוי
 ולהשתמש במליצות ולמצוא ציטטות יפות.
- ד. הוא שונא נורא לכתוב.
- ה. בייחוד לעתון שכל-כך הרבה עיניים תעבורנה בו.

ו. ב כ ל ל
 נו, אז מה אתם רוצים ממני?
 ואולי תתנו לאדם לחיות במנוחה?
 מאחת - שלוה, תמימה וישרת-דרך
 המנסה למצוא לה דרך כיצד להתחמק
 מכתובה לעתון הנ"ל.



אותה נערה מסכנה לא היתה ראויה אולי שנלביץ פניה ברבים ונפרסם את
 מכתבה, שעל-כן היא כתבה לבסוף את אותה רשימה אומללה, אבל דצינו רק לה-
 ביא הוכחה חותכת ודוגמא נחרצת לענויינו וסבלנו.

אולי לא היינו מרבים כל-כך להג, לולא היה כאן עניין חשוב באמת, כי
 הרי לא על עצמנו אנו חסים - אנו הרי מוכנים להעלות עצמנו קרבן על מזבח
 החברה הזאת.

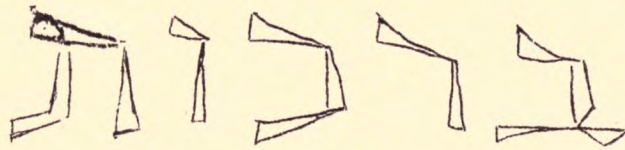
אבל - לכאורה, העלון נאה. יש מדורים, יש ציורים, עלון ככל העלונים.
 אין מה להתבייש, אלא מה? זהו עלון של וועדת-עלומים, ולא עלון של 70 בני
 שכבת הנעורים בגבעת-היים! המדורים כולם מתוכננים מראש: עושים כתבות, -
 מראיינים. פה כותבים על הציונות והעבודה.

ממש, משהו מדופק-החיים שלנו לא רואים כאן כלל. ובלי זה - העלון אינו שווה קליפת-שום.

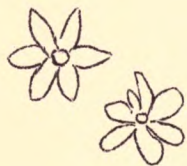
וכאן כל כמה שנערוך אותו יפה ומסודר, לא נועיל. צריך שהחבר'ה יכתבו כאן על כל מיני דברים המציקים להם, ענינים חשובים יותר וחשובים פחות, על כל בעיה שהיא, למה הולכים עם בגדים פרטיים, ולמה המורים מאחרים ל-שיעורים, ולמה אין מים במקלחת, ולמה ועדת תרבות (לדוגמא!) כל-כך מחור... וכו' וכו' וכו'.

מה שצף בראש או רובץ על הלב. בשביל זה יש עלון!
אל תחכו שנבוא ליפול לפניכם על הברכיים, כתבו, כתבו, כתבו!
כתבו!

ובקריאה דראמטית זו נסיים הפעם, ונקווה לראות תוצאות מידיעות.



ל צ ב י מ נ ב ר - " ה א ב א " , ה ד ו א ג ו ה מ ס ו ר
ש ל ו ח ה ב ר כ ת ה ח ט י ב ה
ב צ א ת ו ב ש ל י ח ו ת ה ת נ ו ע ה
ל נ ו ה - א ו ר .



לצבי ובה-שבע -

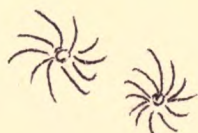
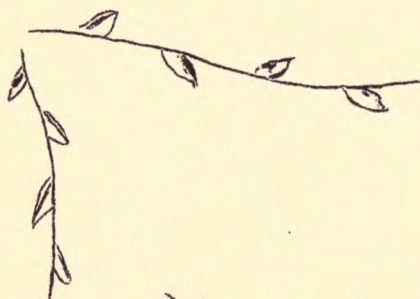
ש ס י י מ ו ב ה צ ל ח ה א ת ת פ ק י ד ס

ב מ ע ר כ ת ה ע ל ו ן -

ב ר כ ת פ ר י ד ה נ א מ נ ה -

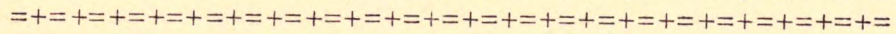
מ ה ח ט י ב ה ו ה נ ו ש א י מ

ב ע ו ל .



על התפידות

מה מטריד את שכבה בינונית?



בקול הססני העיזה סמדר (ז') ש-

היא בין הצעירים בחבורה, להוסיף ולחזק את דברי קודמיה: "אני חושבת שמתבישים לדבר בגלל תגובות המבוגרים בשיכבה, הלועגים לדברי-הצעירים המנסים כוחם בהתבטאות, ולא תמיד "הולך" להם. לדעתי צריך לקבל ביתר כבוד את דבריהם".

מפינתו שעל המיטה, עליה שכב בכיווץ רגליו, זרק שמואל (ח') את דעתו לתוך חלל-החדר וניסה להוסיף על דברי סמדר ולהסבירם, הוא טען שלא הביישנות בלבד מהווה גורם לחוסר סר התבטאות, אלא גם תגובות החברה לאחר השיחה ויחסם החריף של בני-הכיתה לדובר.

"תמיד לאחר שיחות החברה - מ- עיר שלמה (ח') - אני שומע וויכוחים על הנושאים שדובר בהם בשיחה. זאת אומרת, שיש לילדים מה לומר וישנם כאן רק מעצורים".



שיכנוע קל מצידנו הניע את רבקה (ו') לומר משהו בשם הצעירים בשיכבה: "אותנו רבים מהנושאים לא מעניינים וכן לא נוגעים לנו ישירות. זאת, מפני שאנו צעירים וחדשים בשכבה הבינונית".

כאן נזכרו בפרטים קטנים ובמקרים רבים שעליהם דברו. השיחה שקלה עד כה בפסים שהיצבנו לה, החלה להפוך לוויכוח סוער שהפך עד מהרה

- מה דעתך?
- רגע חושבים!

אלו היו המילים הראשונות שהפכו את השתיקה הכללית ש"נשמעה" לאחר ש- הנקודה הראשונה הוצבה לפני החברה.



היינו יושבים כמה חברה משכבה- בינונית באחד החדרים וניסינו לשוחח על בעיותינו, לנסות להסביר לעצמנו את התנהגותנו ולעמוד על מניעיה הנושא הפותח של הדיון היה: הו- סר התבטאות בשיחות חברה: שמעון (ח') שהשתיקה צרמה את אזניו ניסה לעורר את החברה לוויכוח: "הסיבה העיקרית לאי-התבטאות, מקורה במעצורים החזקים שיש לחברה, והחשש פן ילעגו ל- דבריהם. אני בא בטענה כלפי המבוגרים שבשיכבה, המזלזלים בדברי הצעירים - ולא נותנים להתבטא כרצונם".

עירית (ט') ראתה את הסיבה להפיעות וחוסר התבטאות, בזילזול מצד החברה: "יש הרבה חברה, שהנושאים לא קרובים ללבם והמטרה שלהם "לפוצץ" את השיחה. ישנם ילדים שאינם מוצאים דרך להביע את דעתם, וחוסר התבטאות זו מורגשת גם ביתר הפעולות החברתיות: נושאים בשיחות הם די מגוונים ואם אין התבטאות, זה נובע מיחס זילזול. עג המבוגרים מדברי-הצעירים אינו וצדק, מפני שצריך להתחשב ברמה - בגיל".

לשיחה בעניני יום-יום ובעיות אי-שיות (רפילות בלעז). שמואל שכב עד כה, מרפקיו תחת ראשו, קם וב-ניפנוף ידיים ניסה להרצות את דבריו. השיחה התחממה והלכה. לאחר כ-מה נסיונות סרק מצידנו להשקיט את



החברה, נתקררה האוירה וכדי לעבור לשיחה שקטה שינינו את הנושא. עירית פתחה את הסעיף השני - "הפרעות במסיבות וחוסר השתתפות בפעולות חברתיות". בשטף של מילים התקיפה אותנו ואמרה: "מפריעים מפי-ני שהמסיבה לא מספקת ומשעממת מספר ילדים". דוד (ט') נכנס לדבריה והוסיף: "נכון, יש באמת חברה של נושא משעמם אותם". עירית "אל תפריע ב-אמצע" - באה בתוכחה אל דוד והמשיכה: "ילד הנמצא בצוות המכין מסיבה ויודע את הרצון מההכנה שמקדישים לכך, יהיה שקט במסיבה, מעוניין בה ויקווה שגם חברים אחרים יתנו כבוד והערכה למה שהכין. בעייה זו של ילדים מפריעים נובעת מאירגון הצוות המכין מסיבה - חלוקת העבודה בו, ונסיון לשתף הרבה חברים כדי שירגישו עצמם אחראים במידה מסוימת בהכנה - תפתור בעיה זו. לעומתם ישנם ילדים שעושים טובה לחברה בהשתתפותם, ואינם ממלאים ברצון דברים שנדרשים מהם".

שמואל מספר לנו בכנות ובגילוי לב: "אני בין אלה שמפריעים לפעמים. אני מתיישב ומחכה להתחלת המסיבה ומתישבים סביבי ילדים שמפריעים. אני מעשה שותף להם כי לא נעים ל-קום ולעבור למקום אחר. היה מקרה שישבתי פעם אפילו ליד בנות! הסיבה להפרעה היא הקבוצות שיוצרים המפריעים. דבר זה יש למנוע עוד לפני המסיבה בכך שישפיעו עליהם להתפזר".

הוא קופץ על רגליו וצורה: "זה לא נכון שאין ברירה, אפשר לשבת ליד חברה מפריעים ולא מוכרחים להיגרר להפרעות, זה תלוי ביצר וברצון". דוד מוסיף כבדרך אגב הערה ח-שובה: "אפילו כאשר נוקטים באמצעים כנגד המפריעים זה לא משפיע עליהם, מכיוון שאם נוציא אותם מפעולות החברה, הם ימצאו עיסוק אחר בעולם של פיזמונים ודברים ריקים".

הרבה פעמים שמעתי מחברי לכיתה על הרגשת קיפוח שלא משתפים אותם בהופעות ואירגונים. אומרת סמדר, עונה לה עירית: "בשנה הראשונה אי-אפשר כבר לשתף באופן פעיל, כי צריך לרכוש נסיון. אני מעדיפה שתמיד המסיבות תרד ויותר חברים יהיו פעילים. למרות זאת צריכים מספר חברים קבועים להישאר, כדי לשמור על רמה מינימלית.

המתח שליווה את השיחה עד כה התפוגג במקצת ופינה מקומו לקלילות ועליצות המאפיינים עייפות מההנושא השלישי שהעלנו נדון קצת בפרטות רצינות אף כי היה רצון לסכם את הבעייה, והוא: "הפרת החלטות וחוסר משמעת".

שימעל'ה נימצא תמיד במצב-הכין, פתח גם הפעם ואמר: "ישנן הרבה החלטות שהוחלטו בשיכבה ואינן מתבצעות בתשומת-לב. ישנם הרבה חברים שעושים כרצונם וזהו חוסר משמעת מוחלט. לדעתי הפרת החלטה צריכה לגרור אחריה עונש".





לעירית דוחק הזמן והיא מעירה ברשלנות: "אז מה יש להגיד פה, נכון מה שהוא אמר וזהו".
"גישה זו של עירית אינה נכונה" - אמר מתי כשהוא מלווה עצמו בהסברים בידיים כמו יהודי טוב-
"ישנן הרבה סיבות להפרת החלטות: א. אותם החברים שמפירים החלטות לא מועסקים מספיק בפעילות חבר-
תית, הם לא רואים עצמם תלויים בחברה ואחראים לה. ב. החברה עצמה אינה דואגת להם והם מנצלים זאת לטובתם. אם ישנה הפרת החלטה צריך להסביר לחברים המפירים כיצד לנהוג ואם נשנית הפרת החלטה, יש לשלול מהם זכויות חברתיות, כגון: אז השתתפות במסיבות וכו'. וזאת כדי להראות שלשיכבה יש כוח וסמכות לגבי כל פרט בתוכה".

עירית שהשלימה עם העובדה שהשיחה תמשך עוד זמן מה, לא הסכימה לגמרי עם דעתו של מתי: "לחברה כאלה לא עוזרים הסברים, זה ממילא לא יעזור, כנגד הפרת החלטה יש לפעול בחומרה".

לא המשכנו לדון באותו סעיף, משום שהזרנו אחד על דברי השני ולא היו חילוקי דעות וויכוח. לכן עברנו לסעיף הרביעי. מצב-הרוח היה מרום וכבר לא היתה סבלנות רבה להתווכח. "היחסים בין כיתה לכיתה" בשיכבה הבינונית הסעירו תמיד את הרוחות, ולכן חשבנו להעלות את הנושא גם כאן. שמעון, הפותח הרגיל בכל סעיף, לא הרג ממנהגו זה והפעם פנה אל המבוגרים היושבים בשיחה: "היחסים בין הכיתות אינם תקינים. ישנו זילזול של המבוגרים בצעירים, קשה למצוא לדבר פתרון, אך אפשר לדרוש מבני כיתה ט' פחות זילזול לגבי הצעירים".

לדעה זו של שמעון ישנם מתנגדים ודווקא מבין הצעירים. למשל סמדר: "יש לי הרושם שכיתתי לא מרגישה רגש של זילזול כלפיה, אולי כמה ילדים טוענים שהם הרגישו זאת במקצת בריקודים, אך מטרת הריקודים היא הנאה, ולכן אין לבוא בטענה זו כלפי המבוגרים".

עירית פונה לצד אחר של הבעיה: "כיתה ח' היא המקשרת בין המבוגרים לצעירים והיא הנותנת את הטון בשכבה. צריך להיות איזון בין פעילות הכיתות ואם זה אינו קיים, היחסים בין הכיתות אינם תקינים. לכן צריכה להיות לכיתה ח' יתר הרגשת אחריות".

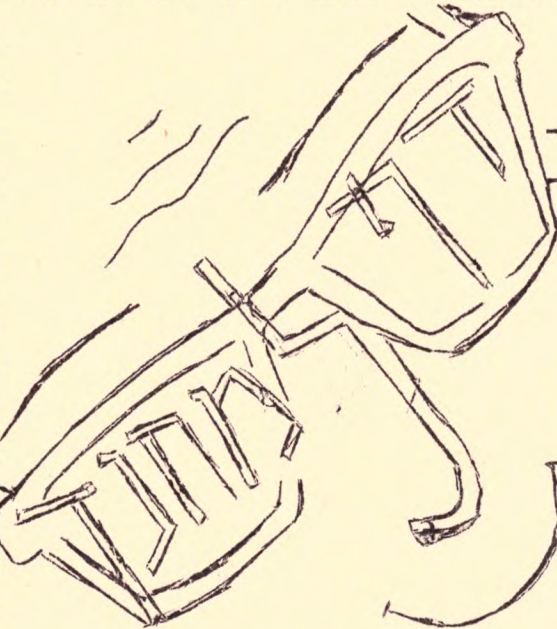
"שורש הבעיה בזאת" - אמר דוד - "שכל כיתה מוצאת בשניה את הדברים השליליים, ולכן לא יכולים להגיע ליחסים נורמליים".

כאן מתעורר מתי ומנסה למצוא לענין סיבה ופיתרון: "אם היחסים אינם טובים בשטח האירגוני, כלומר ועדות ופעילות חברתית, הרי וודאי שלא לאחר מכן בשטח החברתי. ונוסף לכך אם לא מוצאת החברה כולה גוף שאפשר לתלות בו את האשמה לתופעות שליליות בחברה, אזי החברה כולה מוטעית בגישה כלפי העניין. אני מוצא שאין יסוד להאשמות בין כיתה לכיתה, אלא לחפש זאת בורעדות".

יותר לא יכולנו להחזיק מעמד, ישבנו זמן רב, התעיפנו (שיחה רצינית כבר לא יכלה להתפתח) החלטנו לסיים. יצאנו בהרגשה שלסיכום לא הגענו, ניסינו להעלות מקצת מבעיותינו, בעיות השיכבה הבינונית, למסות לחדור לשרשים ולהגיע לפתרונות.

נתבקשתי ע"י מערכת עלון החטיבה לתרום תרומתי לשיחה - על בעיות השכבה.
מונח לפני פרטיכל מפגישה אשר נערכה אמנם במסגרת מצומצמת, אך נכחו
בה נציגי כל הכיתות השייכות לשכבה הבינונית. בשיחה זו הועלו חמש בעיות,
שהן רק חלק מן הבעיות המעסיקות את השכבה. הבעיות הן: א. התבטאות מועטת
בשיחות השכבה. ב. הפרעות במסיבות וקבלות שבת. ג. הפרת החלטות של השכבה.
ד. אי-שיתוף ילדים בפעילות חברתית. ה. היחסים בין כיתה לכיתה.
הילדים שהשתתפו בשיחה הנ"ל התייחסו לכל הבעיות הנזכרות וניסו להסבי-
רן. לכל סעיף וסעיף ניתנו מספר תשובות - למשל, לבעיה הראשונה - התבטאות
מועטת בשיחות, נאמר: מתביישים להתבטא כי אחר כך יש לעג מצד החברה... -
הנושאים לא מגוונים ולא מעניינים... הנושאים כן מעניינים, עובדה - לאחר
כל שיחה יש ויכוחים בכיתות...

ותשובה לבעיה א י ן ! - לדעתי, ידעו משתתפי השיחה להעלות בצורה נכונה
ומקיפה את כל הגורמים לאי התבטאות בשיחות - אך כפי שסיכמו הם עצמם: "אי
אפשר לדעת במי לתלות את הפתרון - ולשפר את המצב". לדעתי התשובה היא פשו-
טה: ביחס לבעיה זו וביחס לכל שאר הבעיות שהועלו: רק החברה עצמה וכל פרט
ופרט שבה, יוכלו לתקן ולשפר את המצב החברתי. מה שחסר, לדעתי, לחברי השכ-
בה הבינונית, הוא רגש
האחריות לנעשה בתחומי
החברה. לאף אחד לא איכ-
פת מה תהיה האווירה בק-
בלת שבת, כיצד תצליח
המסיבה. אין כל נסיון
למלא אחר ההחלטות בר-
גע שהן פוגעות כלשהו
בנוחיות האישית של
הפרט. כמורה וכמחנכת,
תפקידי מחייבני לא פ-
עם - להטיף מוסר ול-
הסביר. לחזור ולהתריע



חשב, של ילדים רבים, יודעת אני שכל אחד אשר משתתף בצוות של מסיבה, או של
קבלת שבת, רוצה ומעוניין שצוותו יצליח, שהמאמץ שהשקיע ישא פרי. אך אין זה
מונע ממנו - שבוע מאוחר יותר - לפגע במאמציו של צוות אחר ע"י פטפוט והפר-
עות בפעולה החברתית. ושוב - אני חוזרת לנקודת המוצא - הבעיה העיקרית, ל-
דעתי, היא הרגשת האחריות החברתית של כל פרט ופרט לנעשה בשכבה. מי שמרגיש
רגש אחריות, לא יביא טרנזיסטור כאשר ידוע לו שיש החלטה לא להביא. לא יפט-
פט בזמן שיחה או מסיבה, למרות ש"נורא מתחשק לו" באותו רגע לפטפט. ילד ש-
יש לו הרגשת אחריות לא ילעג, לא יזלזל ולא יתנפל על חברו אשר ביטא בשיחה
דעה מנוגדת את דעתו - אך כאמור, אלה הם דיבורים ודיבורים - ומדיבורים בל-
בד, עדיין לא נוצר שום דבר - ומה לעשות? כשם שאין לנו כל אמצעים אחרים
מלבד אמצעי שיחה ושכנוע - לגבי ילדים שאינם ממלאים חובתם בלימודים - כך
גם בשטח החברתי - איננו יכולים לפעול באופן מעשי נגד ילדים שאינם חיים
את חיי החברה כפי שהיינו רוצים שיחיו - אלא לפנות שוב ושוב אל מצפונם וה-
כרתם, אל רגש האחריות שלהם ואל בגרותם הרוחנית. אין כל ספק שכל פרט בתוך
החברה יהא נשכר מכך שהבעיות אשר הועלו ייפתרו על הצד הטוב ביותר; לא צריך
להפליג בדמיון כדי לתאר עד כמה יהיה נעים לשבת בשיחה. שבה מדרג רם זה אשר

קבלת השבת ישמעו רק המופיעים. שכל חבר וחבר בחברה, יזכה להשתתף באופן פ-
עיל במסיבה, ושהיחסים בין כיתה לכיתה יהיו יחסי ידידות וחברות.

גם לי אין תרופת פלא ואין פתרון מוכן לכל בעיה - רק במאמץ בלתי פוסק
של כל אחד ואחד נצטרך קדימה לקראת הני חברה עשירים ונעימים.

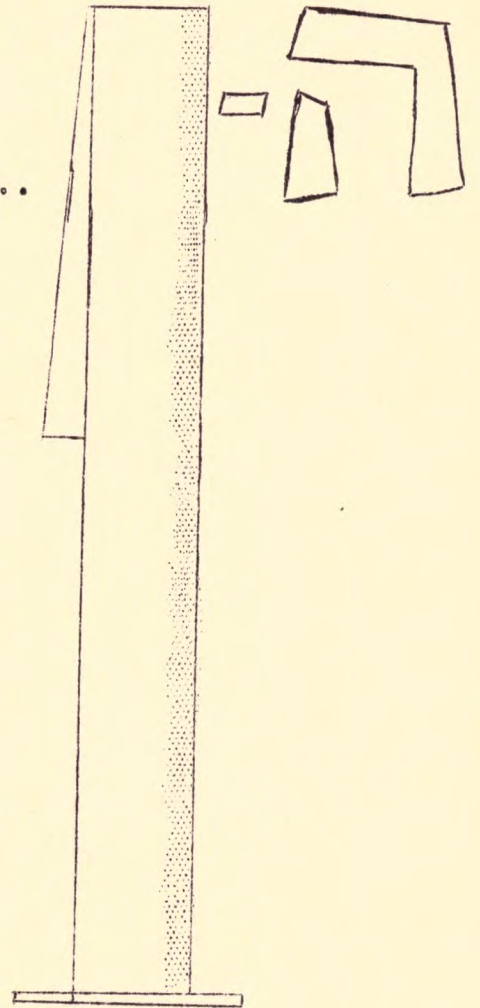
רחל נהרי

... "וכתתו חרבותם לאתים והנחיתותיהם למזמרות,

לא ישא גוי אל-גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה".

(ישעיהו ב').

בנו א'י



רק האמונה ברעיון הסוציאליזם,

יום זה, הצופה פני העתיד, המקודש מרא-

רק התיקווה לעתיד חופשי ומז-

שית בואו בהוד-גבורה, חום ואמונה, וב-

היר, נותנות ערך ומובן לחיי

זוהר של מסירות-הנפש, יום זה האחד והמ-

האנושות, להתקדמות החברות,

יחד לכל עמי העולם, יותר מאשר הוא חג

ל יכלול החברה, להתפתחות האי-

הנהו יום בשורה וקריאה, יום מפקד הכו-

שיות...

חות, יום הדין וחשבון-הנפש.

י.ח. ברנר.

ב.כצנלסון.

מה ערכו של הדגל? הן דגל אינו יותר מאשר רד וצרט - ערכו הוא חום ו...

ללא כותרת

טראדיית הצריף השבור.

באחת משעות הצהריים, בשוכבנו במיטותינו
התמוטט לו הגג, מעל לראשנו.
וכיצד, תשאלו - קרה מה שקרה?
ובכן, מעשה שארע - כך לו ארע:

כדור-רגל חבלני קפץ קפיצה
ובגג צריפנו הותיר - פירצה,
התקדרו שמיים בעבים של הג
והטיפוח מרקדות מזויות הגג.



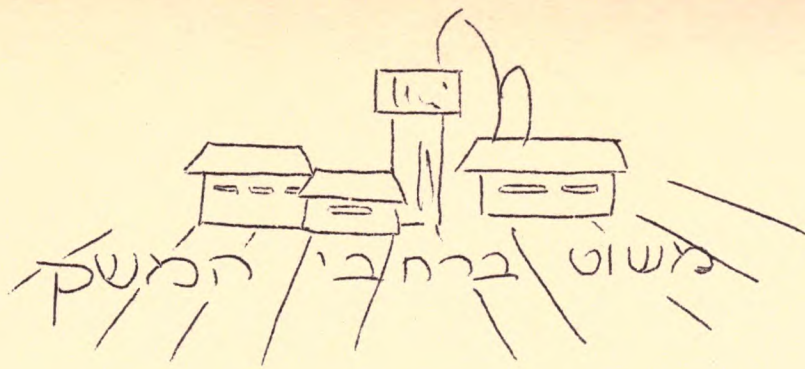
המיטות העתיקו מקומן בחיפזון,
אך עם מטר נוסף, קרה אסון -
התקרה, זו המסכנה ראתה כי המשא כבד
אמרה למים: "גיי אוק!"

כך ניצב הצריף שטוף גשם ושמש
הצפרים משאירות מזכרת מאמש.
אך לפתע, אויה! התקרה נפלה
צד אחד נשאר דבוק
והשאר - סוף פסוק!

שברי רעפים, נוצות, זרדים ו... שלד של חולדה
נשארו לנו כמזכרת המודה.
הצריף התרוקן, נשאר יתום
שומר על תפארת עבר עד תום.



בהסטוריה נרשם הכל כראוי
כמקרה מאוד לא מצוי
כיום, התקרה במקומה מונחת
ולשוכנות החדר - יש כבר נחת.

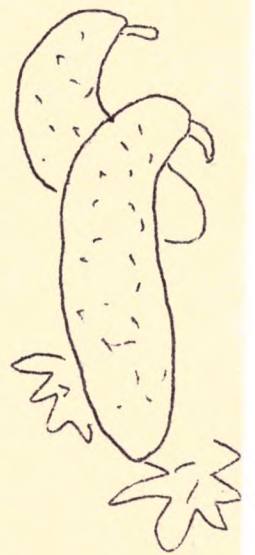


מה נשתנה המפעל הזה מכל המפעלים?

בעצם, חיבים היינו להועד עם רכז הורדיה, לשמוע מפיו אודות הרך הנולד - חבלי לידתו וסיכוייו לעתיד. אך מאחר ובשעה היעודה לראיון ביצע הנ"ל תרגיל מורכב בשלושה שלבים והתחמק מתחום זרית ראייתנו בכל 360 מעלותיה, גמרנו בדעתנו לנטוש את תפקיד החתול ולפנות לשכך המוכר לנו כה מקרוב.

בשטח המלפפונים נראו זאטוטים - בני כחה ז', מקפצים ומדלגים בשעת קטיף על כל מלפפון שני וחמישי בדיוק מרשים. משכמם ומעלה נראו מתי מעט מבני י"ב (הבנות, כפי שהתברר עם סגירת הגליון, בילו אותה שעה ביום חפיפת ראש). כמובן שאין זו תופעה אופינית, אך רצה המקרה ודוקא אותו יום היתה התמונה כפי שתואר למעלה.

דרשנו אחר רכז הענף. על פני השטח נראו לפחות שני מועמדים לתפקיד זה ע"פ תנועות הידיים והשפתיים וע"פ חוסר השימוש באות "א" בקדומת לפועל. על מנת שלא לקפח איש משניהם פנינו דוקא לגורם שלישי, שעה שהיה עסוק בבדיקת שורו ותייהם של הזאטוטים. פניו הביעו מאמץ, שמקורו נעוץ (כנראה) בכובד המשא של דליי המלפפונים שבידיו (שם התכנסו כל המלפפונים השניים והחמישיים). הוא נענה לבקשתנו ונאות, לאחר תום העבודה, לכתוב את השורות הנ"ל והבאות אחריהן.



רעיון החלקה אינו מקורי, אך תוצאותיו השנה מקוריות ב ותר ועל זאת יעידו המצלצלין. הרעיון עצמו קם על בסיס מספר תקדימים:

- א. מסורת הרצון של כל מחזור ומחזור להוכיח כוחו המלוכד.
- ב. הנסיון של כל מחזור ומחזור להגשים את הרצון הנ"ל.
- ג. הצלחתו של חלק קטן מהמחזורים להוכיח כוחו בשטח זה.

בני י"ב משוכנעים שיבולי הענף היו מוכפלים ומשול-שים לולא אי אלו שגיאות מקצועיות שנעשו לא באשמתם, כמובן, בימי צעדיה הראשונים של החלקה. השגיאות הללו מאלצות אותם לעבוד בחלקה ר ק מדי יומיים.

מדי אחה"צ שני (מלבד אותו אחה"צ אומלל בו בקרתי לשם כתבה זו), תוכל לראות את כל היוד-ביתים (לא נערר איש, כפי שכתוב תמיד על לוח המודעות) קורנים מאושר, עת פניהם מועדות לחלקת המלפפונים - גאותם, איש איש ממקום עבודתו במשק.



מה נשתנה הענף הזה מכל ענפי המשק ?
שבכל הענפים אנו רושמים את שעות העבודה, הענף הזה כולו - מגוייסים.

מה נשתנתה החלקה הזו מכל חלקות י"ב ?
שבכל החלקות נעשתה העבודה ע"י היוד-ביתים, בחלקה הזו נעשתה המלאכה ברבעה ע"י מתנדבים מחסידי כיתות ביה"ס.

מה נשתנה המפעל הזה מכל מפעלי י"ב ?
שכל המפעלים נשאו עיניהם לאלף הראשון ולא הגיעו, המפעל הזה מביט לאחור בחיך פרידה על האלף החמישי.

חלקת המלפפונים, מצטיינת במינימום השקעות ובבינוניות (לשון בינוני) הכנסות, אך בגלל מיעוט ההשקעות (הרשומות) הופכות ההכנסות אוטומטית לרווחים. אגב, הפלטטיקים אינם נחשבים להשקעה על שום היותם משומשים כבר למעלה מכותם. שתי שאלות הותרנו לסוף:

א. מה יהיה על הכסף ?

ב. האם הייתם חוזרים על ביצוע המפעל לאחר נסיונכם לו החזרנו את גלגל הזמן ?

תשובה א': מאחר ותקוותנו לסיור של הכתה כולה בחוץ לארץ, נתבדו עקב הרווחים הקטנים יחסית למקווה, נאלץ לוותר ולדון מחדש כאשר יהיה הסכום כולו בכיסנו.

תשובה ב': לא ! לא ! לא ! ! !

"לא" קורע לב כזה, האמינו, מעולם לא שמענו עד כה.

לסיום, עצתי הידידותית לכל המחזורים הבאים: הרבו בחלקות מסוג זה ויהא ה"לא" שלכם מלא סיפוק.

כתבנו הנודד



מפי הצעירים

שבבינו

ט י ו ל . . . ט ב ע

בטבע הכל נעים. מרבד הנבטים הרכים מקשט את האדמה, מרבדי הסביונים מקשטים בצבע צהוב. הכל מבריק ונוצץ. הברושים מצוחצמים כאילו באו מלאכים וציחצחו את העצים. עלי החצב והעיריות המפוזרים בשטח גם הם מקושטים בירוק. האויר האח מרענן את הגוף. על האדמה הרעננה קופצים ומרקדים קרני השמש. נהניתי מאוד מן הטיול המעניין.

הוא וְהָרַע

* כחה י"ב חזרה מטיוול כחה י"ב באילת. (מסתבר שלא רבים מהם ניצלו
הודמנות אחרונה זו לפני הצבא).

* כחה י"א חזרה זה עתה מעזרה לנה-אוד. "חבל שנגמר" - אמר דובי (כלבלב)
ברדתו מהמכוננית

* מילים חטופות מפי החוזרים מהקולסיים :

- דורון (תזמורת בעברון) - "היה מצוין. הקורס היה גורם מלכד מאד בין
חבר'ה משלושת זרמי הקיבוץ".

- חנה צדוק (קורס עזרה ראשונה) - "טוב מאוד! חשוב מאוד! כדאי!"

- יעל ר. (קורס לכדור סל בוינגיט) - "היה יפה, הוסיף הרבה באופן אישי.
המעניין ביותר - היתה ההתעמלות. הכרנו הרבה חברה מקיבוצים".

- יגאל מ. (קורס ידיעת הארץ - במדבר יהודה) - "היה יפה וטוב".

- מיכל (קורס ניצוח באשדות יעקב; כואל את ז' הזרמים) - "היה
נחמד מאד. לקורס זה יש ערך חינוכי רב, לא רק מבחינת האישיות - זה
דבר שכל תא החטיבה יכול להנות ממנו אם מפיקים ממנו את מלוא התועלת.
הקורס הזה בא לא כדי להפוך ילדים למקצוענים, לא כדי שכולם יהיו
מנצחים מופלגים אלא כדי להוסיף תוכן ולהעלות את הרמה של מופעים,
מסיבות ואירועים למיניהם, אם לעתים, מתעורר חיוך למשמע המילה "קורס-
ניצוח" הרי שלא יודעים במה דברים אמורים, כי אין ערוך לחשיבותו של
שיד שהוא מעובר ומתוכנן, וכשהוא מושר לא בספונטניות הצעקנית, אלא
מוכנסת בו הרמוניה קולית, החאמה דינאמית וקצב מותאם, זאת לא אומרת
שמקהלות הכיס שהיו עד כה לא היו יפות אך לא היה
בהן מן החידוש שאפשר להכניס, כמד: הוספת שיד
חדש, ביצוע יותר מדויק שמוטיף יתה הנאה, אך
אך במובן שדבר זה גורם צבודה יותר רבה ולהתכנס
לא שבוע לפני המסיבה אלא 3 שבועות לפנייה וללמוד
שידים חדשים. קורס זה הוא קורס, כל למען החטיבה
הקטנה היא כפולה, מגבירה את העניין והרמה של
המקהלה והרצון של שמיצת ביצוע השיר."

* יצאנו למפגן ה-1 במאי ברחובות פתח-תקוה, הפעם
בהסוואה מלאה של החשיכה,

* סוף סוף יוצא העלון שנולד בקשיי לידה לא רגיל-
ים ובלתי צפויים מראש, הוא לא יצא כפי שתוכנן
ע"י "הוריו", צורתו נקבעה ע"י אלה שלא כתבו.

